

[Holstein.]

Arbejde, og at han egentlig ikke nærrede nogen Forventning til det med Hensyn til en Ændring af vor nutidige Toldpolitik med Eksportinteresser for Øje, og han føjede til, at denne Opgave ganske vist var en meget omfattende og meget stor og vanskelig Opgave, men den maatte fortrinsvis løses af Erhvervsorganisationerne.

Det vil jeg have Lov til at protestere imod. En saadan Opgave skal ikke først og fremmest løses af de private Erhvervsorganisationers Førstemænd, men de væsentlige Bidrag til dens Løsning skal ydes af Regeringens Tjenestemænd, de sagkyndige Embedsmænd i Udenrigsministeriet, Handelsministeriet og Valutakontoret. Det er de Faktorer, som er til for at tjene det danske Erhvervsliv, det er dem, der under saa vanskelige økonomiske Forhold som dem, vi gaar i Møde, først og fremmest har en Opgave, og det er ikke de danske Erhvervsorganisationers Repræsentanter, der skal tjene som Gidsler for, at der ikke kommer noget ud af det Arbejde, som her ligger for, fordi Embedsmændene og Ministrene ikke ønsker virkelig at sætte noget ind paa at faa løst Opgaverne, klaret Problemerne.

Det er jo saa rart — det er det gamle radikale Trick fra Krigsaarene — naar man har tilstrækkeligt med Nævn og Kommissioner med Folk fra private Erhverv, da at henvise til, at de har været spurgt og hørt, og at de har ment, at der ikke kunde gøres andet; saa er Ministerium og Ministre og Embedsmænd sagesløse, og saa er der ikke mere at gøre i den Sag! Nej, det gælder netop om ikke mere at bruge Gidselsystemet, men at Embedsmænd og Tjenestemænd i det hele her virkelig gør en Indsats for at løse de store eksportøkonomiske Problemer, som ligger for Danmark i den kommende Tid.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup havde aabenbart det Indtryk, at jeg en Gang om Aaret gribes af en Tilbøjelighed til at bringe den høje Rigsdag i en uværdig Stilling ved at forelægge den Forslag af denne Karakter. Jeg tænker mig egentlig ikke, at det ærede Medlem for ramme Alvor vil tillægge mig en saa ubehagelig Tilbøjelighed over for Rigsdagen; det har vel mere været en Slags Talemaade fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem ved jo saa godt som nogen, at den Tilstand, der her foreligger, beror paa de Vilkaar, hvorunder Forhandlinger med de fremmede Lande nu engang maa føres, hvis vi vil komme til et Resultat.

Det er nødvendigt, at en stor Del af disse Afgørelser er fortrolige, thi en Mængde af disse Afgørelser er af rent forretningsmæssig Karakter, i det mindste for den tyske Regering, med hvilken vi forhandler; og hvis vi siger til den: vi vil ikke behandle dette Forhold som fortroligt, saa kan vi ikke faa Aftalerne. Hvilke Følger dette vilde have for Danmarks Salg til Tyskland, hvilke Følger det vilde have for alle danske Landbrugsvarers Pris i England og andetsteds paa Jorden, er der vist ingen Tvivl om.

Med andre Ord, ud fra et rent formelt Hensyn skulde vi, hvis vi ikke gik ind paa dette, lade os bestemme til at tilføje det danske Samfund den allerstørste økonomiske Skade. Det mistænker jeg ikke noget Øjeblik det ærede Medlem for at have nogen Tilbøjelighed til, og derfor forstaar jeg ogsaa, at hans Bemærkninger i saa Henseende kun kan tage Sigte paa at faa trukket Rigsdagen saa langt ud af dette her som paa nogen Maade muligt.

Jeg har nu redegjort for, hvorfor Rigsdagen ikke kunde undgaa at tage en offentlig Beslutning derom i Fjor, nemlig fordi den tyske Betingelse for at føre disse Forhandlinger til Ende paa en for os tilfredsstillende Maade var, at der skulde komme til at foreligge en Traktat. Er der da noget i dette, som overhovedet kræver en traktatmæssig Form? Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde nu, at der var jo ingen Toldbestemmelser heri. Ikke for vort Vedkommende, men i den Aftale, som blev sluttet i Fjor — og den gentages jo i Aar — er der Toldbestemmelser for Tysklands Vedkommende, og derfor maa der efter tysk Opfattelse traktatmæssig Form til; og naar det ene Land har en saadan Opfattelse, kan det andet Land heller ikke undgaa, at denne Form følges.

Saa sagde et af de ærede Medlemmer, at jeg jo i min Ungdom havde talt imod Diplomatiets Hemmelighedsfuldhed og andet saadant. Jeg ved ikke, om de ærede Medlemmer har Udtalelser i saa Henseende til Raadigyed. Der siges jo et og andet om, hvad jeg har sagt i min Ungdom, og jeg tror nok at turde sige, at fik vi gennemgaaet de forskellige Beretninger derom, der løber rundt omkring i Agitationen, Punkt for Punkt, saa vilde ærede Medlemmer blive overbevist om, i hvilken Grad disse Beretninger er grebet ud af Luften.

Men ogsaa i dette Tilfælde tror jeg at burde tilføje, at naar jeg tænker paa den Maade, hvorpaa Rigsdagen stod til alt, hvad der var forhandlet med Udlandet om, i den Ungdom, som ærede Medlemmer her